

Prolog

Royce Buckingham

PAZNICUL DEMONILOR

Traducere din limba engleză
de Ruxandra Bucure scu

Cuprins

Prolog	5
Capitolul 1	
O dimineată dificilă	7
Capitolul 2	
Biblioteca	23
Capitolul 3	
Sosirea Omului Slab	49
Capitolul 4	
Înapoi acasă	55
Capitolul 5	
Nat își încearcă norocul	71
Capitolul 6	
Vizita	89
Capitolul 7	
Cina și o spargere	101
Capitolul 8	
Bestia	129
Capitolul 9	
Adunând piesele	147

Capitolul 10	
A doua zi	161
Capitolul 11	
Nat și Richie	175
Capitolul 12	
Pike Place	185
Capitolul 13	
Trădare	193
Capitolul 14	
Prizonier	207
Capitolul 15	
Se poate și mai rău	219
Capitolul 16	
Riposta	235
Capitolul 17	
Pivnița	255
Capitolul 18	
Paznicul demonilor	267

Royce Buckingham a studiat limba engleză la Withman College, dar a început să scrie scurte povestiri fantastice în timpul studiilor de drept de la Universitatea din Oregon. Paznicul demonilor, romanul său de debut, a fost scris târziu în noapte, în vreme ce ziua lucra ca procuror. După cum autorul însuși mărturisește, povestea i-a fost inspirată de un puști delincvent pe care l-a adus adesea în fața tribunalului pentru minori. Avea treisprezece ani și era adesea văzut cerșind pe străzi. Într-o zi, puștiul a dispărut și nimeni nu a părut să remarce acest lucru, nici măcar părinții lui. Așadar, haosul orașului îi poate înghiți pe copiii pierduți, asemenea unui monstru, câtă vreme cei mari nu le oferă un cămin.

1

O dimineață dificilă

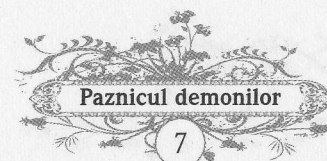
*S*unt singur, se gândea Nathaniel. Trecuse deja aproape o lună de când păzea de unul singur demonii.

Traversă cu pași greoi vestibulul imens al casei în stil american, cărând două găleți cu lături. Mâncarea demonilor. Intestine de pește în cea mai mare parte; dar le plăceau și capetele. Ochii erau considerați o delicată. Amestecul însângerat se clătina în timpul mersului. Câteva picături săriră din găleată și aterizară pe jos, lângă o crăpătură din podeaua de scândură. Un deget gros și noduros, cu o gheară galbenă, se strecură prin gaură și șterse lacom picăturile roșii, retrăgându-se apoi la loc. Nat nu băgă de seamă. Era preocupat, într-atât de adâncit în gânduri, încât fu cât pe ce să cadă, împiedicându-se de o bestie mare și blănoasă care ședea în sala întunecată.

– Hopa!

Se împletici, apoi își recăpătă echilibrul, mormăind:

– 'Neața, Bel.

Belvedere, imensul ciobănesc englez, ridică o ureche de pe gura de încălzire unde stătea și se uită pe furiș la el prin șomoilogul de blană.

– Scuze, spuse Nat, cred că sunt pe altă lume în dimineața asta. Nu-ți face griji, îți aduc micul dejun îndată ce termin cu zurbagiii ăștia.

Nat nu era chiar singur. Îi avea alături pe demoni, desigur. Deși nu-i prea erau de ajutor atunci când avea nevoie de o tovarășie adevărată. Îl mai avea însă și pe Bel, căci Dhaliwahl îi lăsase un prieten care nu venea din tărâmul de jos. Cu toate astea, câinele nu era un tovarăș de conversație foarte bun. Nat îl mângâie pe Bel și plecă mai departe.

Coridorul care pornea din vestibul era plin de anti-chități: o bancă din lemn cu capete sculptate, un suport decorat, cu o plantă uscată într-un ghiveci vechi și două măști ceremoniale sinistre agățate pe perete, una din fier și alta de lemn. Nat străbătu cu pași anevoioși încăperea, legănând gălețile.

Capetele de pe bancă dădură startul, salutându-l într-un cor fantomatic.

– Nathaniaaal...

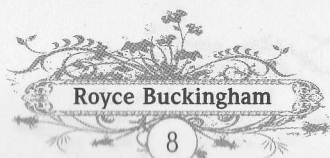
– Nathaniaaaaal...

– Nathaaaaaaaanial...

Nat le răspunse în treacăt:

– 'Neața, 'neața, 'neața!

Urmă păstaia îngălbenită a plantei. Nat se opri lângă ea și luă o stropitoare de pe jos. Printre îndatoririle sale zilnice se număra și udarea plantei veșnic muritoare. La cum arăta, nici nu-ți venea să crezi că mai

trăiește. Planta era, bineînțeles, un demon. Îi plăcea să se prefacă moartă, ca apoi să revină la viață, chiar când îngrijitorul se hotăra să o arunce. O farsă tipică pentru o plantă de casă diabolică. Nat picură puțină apă pe frunzele sale uscate și maronii. Planta deveni deodată de un verde electric și începu să se reverse din ghiveci, râzându-și parcă de el.

Nat puse stropitoarea la loc, pe podea și își continuă drumul. Nu făcu mai mult de trei pași și auzi deodată un geamăt sfâșietor de agonie.

– Auuuuu...

Încercă să îl ignore.

– Auuuuuu, vaaaai! se auzi din nou, mult mai insistent.

Se opri. Aproape trecuse de el. Geamătul venea de la masca de fier.

– Auuuuuu, vaaaai, gemu aceasta.

Masca de lemn din cealaltă parte a sălii se încruntă.

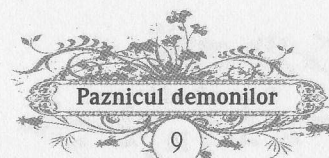
– Nu vrei să mai taci? bombăni ea. Aceleași vaiete în fiecare zi, „au, au, au, vai, vai, vai!”.

– Hei, eu sufăr aici, se rățoi masca de fier. Știi cum e să ruginești? Tu ar trebui să înțelegi mai bine ca oricine. E ca și cum ai putrezi, numai că prinzi și o tentă portocalie.

– Poftim? Tu suferi? Eu sufăr că trebuie să mă uit la mutra ta urâtă în fiecare zi, clipă de clipă, spuse masca de lemn.

– Da? Ei, bine, nici de aici nu e prea frumoasă privești, prostovano.

– Nu mă face să vin la tine, spuse masca de lemn, zgâlțâindu-se în cui.

Așa mă ameninți de optispe ani, spuse fierul. Nici măcar să scuipi până la mine nu poți.

Nat se întoarce ca să le potolească.

Ochii bulbucați ai măștii de lemn se îndreptară către el.

– Nat, trebuie să mă muți. Asta mă enervează la culme!

– Nu, nu, eu sunt mai veche, spuse masca de fier. Dacă se mută cineva, eu voi fi aceea.

Nat scoase masca de lemn din cui.

Masca de lemn spuse îngâmfată:

– Sâc!

Însă Nat luă și masca de fier. Le înlocui rapid, punând-o pe fiecare în cuiul celeilalte. Apoi își luă gălețile și se îndepărtă, în timp ce măștile încruntate se holbau una la cealaltă de pe pereții opuși ai sălii, exact ca și înainte.

Îl enervau, dar nu putea să le separe. Măștile arțăgoase trebuiau să trăiască împreună. Dacă nu se ciondăneau între ele, ar fi ajuns să se certe cu Paznicul lor.

În spatele lui Nat, în blana lui Bel crescuseră o gâlmă. Se mișca, înaintând prin blana groasă a câinelui ca un submarin prin apă. O antenă cu un ochi ieși ca un periscop din marea încâlcită de păr, privind picioarele în mers ale lui Nat. Bel se scărpină cu putere. Laba mare din spate dădu la o parte o creatură de dimensiunea unui pumn, cu corpul gelatinos, multe picioare și un ochi la capătul unui tentacul lung, care se mișca dintr-o parte în alta. Bel reveni la siesta sa.

Creatura fugi după Nat, ascunzându-se în umbră. Băiatul se opri, privind în jur suspicios. Nu văzu nimic.

Ridică din umeri și continuă să traverseze sala cu gălețile în mâini. Intră pe o ușă îngustă.

Ușa părea că dă într-o baie. Însă nu existau nici chiuvetă, nici toaletă, ci doar un jgheab lung de fier care atârna pe perete. Podeaua crăpată, din gresie veche, venea în pantă spre centrul băii, pentru ca apa să se scurgă prin mijlocul camerei. Din partea de jos a peretelui, chiar de sub jgheab, ieșea un robinet cu un furtun scurt de grădină. Nat începu să golească o găleată de lături roșii în jgheab.

Puștiul avea o sensibilitate naturală față de demoni. Părul de pe ceafă era destul de sensibil și de obicei i se zbârlea când unul dintre ei se afla prin preajmă sau făcea ceva ce nu trebuie. Există însă un demon care îl lua mereu prin surprindere. Acesta apărură în spatele lui Nat, uitându-se furiș de după colț. Fără formă și colțuros la început, începu să se transforme. Se întinse și se contorsionă, devenind un corp plat și plin de negi, cu un cap diform și dinți ascuțiți. Nu avea nici măcar înălțimea unui chihuahua, iar din buza superioară îi ieșeau doi colți ascuțiți, ca două pumnale gemene. Ochi picioarul lui Nat, care vărsa nepăsător zoaiele dintr-o parte în alta a jgheabului, fredonând în timp ce coșmarul în miniatură se strecura în cameră.

Deodată, monstrulețul țâșni, apucându-l pe Nat de cracul pantalonilor, apoi începu să se tragă în sus. Nat se răsuși speriat. Scânci, încercând să se scuture de creatura care se agățase de el, dar aceasta se ținea bine, privindu-l drept în ochi, calmă și înfometată. Era Pacoste, încarnarea demonică a surprizelor neplăcute. Ca atunci

când calci într-o vomă pe întuneric, când dai de un cui în timp ce cauți într-un sertar sau când o flacăra ajunge la pocnitorile aflate în buzunarul pantalonilor.

În cele din urmă, Nat văzu ce era. Inspiră adânc și apoi zise:

– Mai încearcă o dată, Pacoste, încă o dată și o să-ți rup fundul ăla prăpădit de-o să ajungă la fel de mic ca atunci când erai în ou!

Pacoste rânji, convins că Nat nu ar face niciodată una ca asta. Sări de pe piciorul lui, cu un țipăt ascuțit.

– Iu-huuu-huuuu!

Ateriză în jgheab, își îngropă capul în intestinele de pește și începu să înfulece.

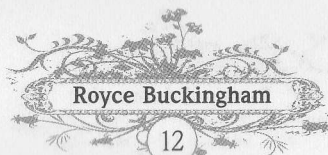
Nat goli restul lăturilor în jurul lui.

– Ai noroc că sunt nou aici, spuse Nat. Un Paznic cu experiență ți-ar veni imediat de hac.

Pe hol începură să se audă zgomote puternice de pași – bufniturile amenințătoare ale unui monstru care se apropia.

Bum! Bum! Bum!

Creatura apără de după colț. Era Nikolai, un animal solid, cu umeri rotunzi, sprâncene stufoase, urechi ascuțite și un bot cu dinți la fel de ascuțiți. Însă Nik avea doar douăzeci de centimetri înălțime. Când intra în cameră, pașii săi lăsară în urmă un ecou de zece ori mai puternic decât statura sa. Caracterul lui Nik era într-o oarecare măsură un mister, dar ceva era sigur: el întruchipa haosul necunoașterii proprii puteri. Odată, a încercat să îl ajute pe Nat să repare o țevă care picura, însă a zdrobit-o pe toată când a apucat-o. Bine l-a mai ajutat atunci pe Nat!

– 'Neața, Nikolai, spuse Nat.

Colosul în miniatură făcu un salt și apucă jgheabul cu o gheară, trăgându-se înăuntru cu ajutorul brațului său muscular.

– Servește-te.

Nat se strâmbă. Lăturile zilnice aveau un miros greu și stătut, asemănător unui amestec de lapte stricat, pești morți și supă de roșii vechi de o lună.

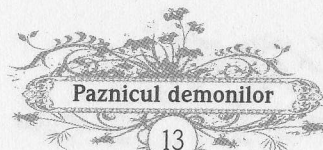
– Nu mă aștepta.

Nik grohăi și își băgă capul în amestecul însângerat. Nat privi în jur.

– Unde o fi Fâlfâici în dimineața asta?

Scările șerpuiau de jur împrejurul casei vechi, cotind de câteva ori între vestibul și pod. Micul demon Fâlfâici zbură înspre ei, cu aripile sale mult prea mici, ca de reptilă. O lua înainte și înapoi. Se lupta să se mențină la înălțime, ca un liliac obez. Încerca disperat să evite balustrada dintr-o parte și picturile est-indiene cu schelete și fețe distorsionate, tânguindu-se în agonie, care atârnavă pe peretele opus. Atât pereții, cât și balustrada aveau semne, creștături și zgârieturi din zilele în care Fâlfâici nu prea reușea să-și mențină echilibrul în aer. Fâlfâici viră larg în jurul colțului de la etajul al doilea. Reuși să nu atingă sabia decorativă agățată pe perete. Își recăpătă echilibrul și, pe la mijlocul ultimului șir de scări, ochi cu privirea camera de hrănire. De acolo avea linie dreaptă către sală.

Fâlfâici era un demon de vânt, dar nu un vânt oarecare. Era încarnarea vânturilor involburate, care băteau fără a avea vreo destinație sau vreo direcție – cele fără scop, bruște, care fac să se rotească prin aer bucăți de

hârtie sau din pricina cărora zmeiele copiilor ajung în copaci. Din cauza mărimii sale, creatura nu părea periculoasă, așa că primise, cu mult timp în urmă, un nume amuzant și dezarmant. Însă Nat știa foarte bine că demonii de vânt puteau deveni imenși dacă erau lăsați nesupravegheați în sălbăticie. O versiune masivă a micuțului Fâlfâici putea prăbuși un avion sau putea trimite vapoarele direct în cimitirul marin. Din fericire, Fâlfâici era stăpânit și prea naiv ca să-și dea seama vreodată de adevăratele sale puteri.

Nat auzi fâlfâitul haotic de aripi din apropierea băii chiar înainte de sosirea miciei creaturi. Atât Pacoste, cât și Nik priviră în sus, în timp ce dragonul de dimensiunea unui papagal zbură pe ușă într-un zigzag amețitor de aripi zburlete. Nat se ghemui când văzu că Fâlfâici se pregătea să aterizeze. Nik și Pacoste se scufundară ca să se apere de el. Gheara lui Fâlfâici agăță marginea jgheabului, iar restul corpului său făcu un salt în lături, stropind totul în jur.

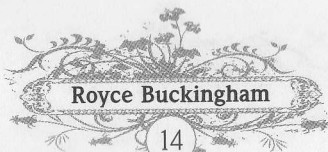
Nat se ridică și privi peste marginea jgheabului. Fâlfâici stătea în picioare, dezorientat și cu zoaiele picurând de pe el. Recunoscând mâncarea, apucă un cap de somon și îl îndesă pe gât ca un pelican.

Nik, Pacoste și Fâlfâici erau „ajutoarele” lui Nat – demoni speciali, cei mai apropiați de Paznic. Se presupunea că ei îl ajutau, dar Nat nu era foarte sigur în ce fel. Păreau a fi mai degrabă o problemă decât un ajutor.

Pacoste sări înapoi pe jgheab. Îl văzu pe Fâlfâici cum mânca și cotcodăci.

– Iuu-huu-huu.

Se scufundă la loc, stropind totul în jur.

Ca să nu rămână pe dinafară, Nik se trase înapoi și intră în mijlocul tămbălăului.

Haț, ronț, cranț!

Micii demoni sorbeau și mâncau mai cu spor la fiecare înghițitură. Pacoste se repezea în jurul său și fura mâncare de la ceilalți, până când Nik îl observă și îl băgă la fund. Fâlfâici lovea lăturile în bătaia aripilor, umplând pereții de picături roșii. Mârâiau și săreau unul la altul. Făceau numai mizerie în jur, în timp ce se adânceau într-o cursă frenetică de hăpăieli.

Nat interveni, încercând să readucă liniștea fără să se umple de zoaie.

– Hei, încetați. Liniștiți-vă...

Trosc, pleosc, cranț!

– Ascultați-mă, încercă el.

Un cap de pește zbură din jgheab și îl lovi pe Nat drept în piept. Băiatul nu reacționează, ci privi pur și simplu cum scârboșenia i se scurge încet pe tricou, lăsând în urmă o dâră lipicioasă. Se enervă.

– Cu Dhaliwahl nu v-ați purtat niciodată așa.

Cele trei capete se ridicară deodată, smerite și triste. Nat o lăsă mai moale.

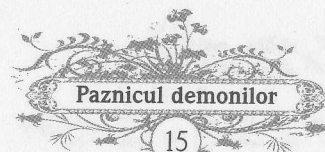
– Îmi pare rău. Știu. Și mie mi-e dor de el.

Păstrară cu toții un moment de reculegere.

– Dar de acum e treaba mea, nu-i așa? continuă Nat. Așa că, dacă ați putea să mă luați totuși în serios, mi-ați fi de mare ajutor.

Pentru o clipă, micuțele creaturi dădură din cap, părând că au înțeles. Apoi Nikolai râgâi de zece ori mai puternic decât statura sa.

– Brghaaaaa!

Pacoste se prăpădi de răs.

– Hiii-hiii-hiii!

Și nebunia reîncepu.

Băiatul înclină dezaprobat din cap și se dădu bătut.

Luă cea de-a doua găleată și se strecură afară din cameră.

* * *

Nat oftă. *Atâtea ființe aici, cu mine în casă*, se gândi el, *și tot singur sunt*. Se așeză pe băncuța de lemn, dar aceasta începu din nou:

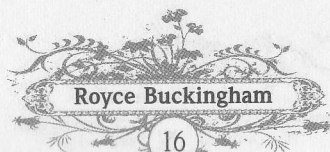
– Nathaaanial...

– Ssst, spuse el, mă gândesc.

Banca tăcu.

Preț de câteva clipe, Nat se întrebă dacă îi lipsea compania altor adolescenți. Însă nu asta era problema. De fapt, nu fusese niciodată la fel ca ceilalți copii. El era cel care auzea voci și vedea lucruri pe care ceilalți nu le puteau vedea. Râdeau de el, îl ocoleau și îl strigau „Țăcănitul”. Nu îi era dor de lucrurile astea.

Totuși, lui Nat îi era dor de Dhaliwahl. Îi era dor de mișcarea dezaprobată și tristă pe care o făcea bătrânul din cap atunci când el greșea și de felul în care își mângâia barba când băiatul reușea să facă ceva bine. Acum, fără mentorul său, Nat nu știa dacă ceea ce făcea era bine sau rău. Cine ar fi putut să îi spună? Prietenii? Nu avea niciunul și, chiar dacă ar fi avut, nu ar fi putut să le povestească ce făcea el. Bel? Câinele uriaș își dădea rareori cu părerea. Demonii? Nu. În ceea ce îi privea, cu cât era mai mare haosul, cu atât se simțeau mai bine. Cu cât Nat era mai nesigur, cu atât pierdea controlul asupra lor și risca să îi scape și să ajungă să

alerge liberi, ca nebunii, printre oameni. Asta era toată șmecheria cu păzitul demonilor. Să învingi haosul. Să te asiguri că rămâneau în siguranță în casă. Însă Nat nu avea experiență. Nici măcar nu putea să descifreze încă limbile din *Jurnal*. Cunoștea doar o parte dintre regulile criptice. Uneori se întreba dacă era într-adevăr potrivit să devină Paznic. Cu siguranță, nu ceruse el să devină unul. Însă Dahliwahl îi spusese mai demult că nu așa mergea treaba.

„Nu poți să te gândești la ocupația asta ca la o slujbă obișnuită”, îl avertizase bătrânul indian orb. „Ea te găsește pe tine. Strigă după tine, iar dacă ești aici, înseamnă că ai auzit-o. Acum, te rog să speli cu furtunul pe jos în camera de hrănire.”

Spălat cu furtunul. Curățenie. Hrană. Practic, le băga pe afurisitele alea de creaturi în pat și le învelea înainte de culcare. Uneori, simțea că nu e mai mult decât o bonă preaslăvită a unui grup de monstruleți suferind de cel mai grav caz de deficit de atenție din lume. Nat lovi găleata cu putere.

– Dar de ce eu?

– Nathaaaaaniel..., reîncepu banca.

– Sssst!

* * *

Nat traversă vestibulul ca să verifice cele patru zăvoare mari ale ușii de la subsol. Podeaua din scânduri de brad, înroșită de trecerea timpului, îi scârțâia sub picioare. Tencuiala tavanului era plină de crăpăturile adunate într-o sută de ani. Ușa de la subsol, foarte veche și ea, dar solidă, era turnată din fier extras din minele de sub

